УДК 342.951:351.74(477)
DOI https://doi.org/10.32782/klj/2026.3.25

**Кобко Є. В.,**
доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри адміністративно-правових дисциплін
Навчально-наукового інституту права та психології
Національної академії внутрішніх справ
ORCID: 0000-0002-3121-0823

# НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ У СИСТЕМІ ПРОТИДІЇ ГІБРИДНИМ ЗАГРОЗАМ: КООРДИНАЦІЯ З ПРАВООХОРОННИМИ ОРГАНАМИ ДЕРЖАВ – ЧЛЕНІВ ЄС, НАТО

**Анотація.** У статті здійснено комплексний аналіз ролі Національної поліції України як активного суб'єкта євроінтеграційних процесів у безпековій сфері. Актуальність роботи пов'язана з трансформацією сучасного безпекового середовища, у якому розмивання меж між станом миру та конфлікту призводить до зростання гібридних загроз, що вимагає від правоохоронних органів переходу до динамічної моделі «стійкості як основи безпеки». Досліджено нормативні імперативи Стратегії національної безпеки України та Стратегії розвитку Національної поліції України на 2026–2030 роки, які визначають вектор поглиблення міжнародної взаємодії. Зроблено акцент на показанні ролі Національної поліції України як ключового елемента європейського безпекового простору, що реалізується через багатовекторну інтеграцію: використання технологічних платформ Європолу (SIENA), інструментарію Інтерполу (FIND-3, BioHub, AVA, Nexus), діяльність у складі спільних слідчих груп (JITs) під координацією Євроюсту та стратегічну підтримку EUAM Ukraine.

Показано теоретико-прикладні аспекти гібридних загроз, які, згідно з визначенням Європейського центру передового досвіду з протидії гібридним загрозам, є сукупністю шкідливих дій, що плануються та здійснюються зі зловмисним наміром для підриву державних інституцій. Проаналізовано наукові підходи до класифікації таких загроз та обґрунтовано доцільність імплементації концепції «гібридного партнерства» як стратегічної відповіді на виклики, що поєднують інформаційні, кібернетичні та приховані політичні впливи. Автор наголошує, що ефективна протидія зазначеним явищам потребує системної інтеграції зусиль, де правоохоронні структури виступають не лише виконавцями правових норм, а й активними учасниками розбудови єдиного європейського безпекового середовища.

Зроблені висновки про те, що активна участь Національної поліції України в євроінтеграційних процесах є визначальним чинником зміцнення національної безпеки. Обґрунтовано, що розвиток людського капіталу за підтримки EUAM Ukraine та глибока технічна інтеграція дозволять Україні не лише ефективно нейтралізувати внутрішні ризики, а й стати надійним стратегічним партнером, здатним забезпечувати безпековий контур на східному фланзі Європи шляхом синхронізації дій із правоохоронними структурами ЄС та НАТО.

***Ключові слова:*** *Національна поліція України, євроінтеграція, європейське співробітництво, правоохоронні органи, гібридні загрози, національна безпека, безпековий простір, європейські стандарти, міжнародне співробітництво, Європол, Інтерпол.*

**Kobko Ye. V. The National Police of Ukraine in the system of countering hybrid threats: coordination with law enforcement agencies of EU and NATO member states**

**Abstract.** The article provides a comprehensive analysis of the role of the National Police of Ukraine as an active subject of European integration processes in the security sphere. The relevance of the study is driven by the transformation of the contemporary security environment, where the blurring of boundaries between peace and conflict leads to the rise of hybrid threats, necessitating a shift by law enforcement agencies towards a dynamic model of «resilience as the foundation of security». The study examines the regulatory imperatives of the National Security Strategy of Ukraine and the Development Strategy of the National Police of Ukraine for 2026–2030, which define the path toward deepening international cooperation. Emphasis is placed on the

© Кобко Є. В., 2026
Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу CC BY 4.0

role of the National Police of Ukraine as a key element of the European security space, implemented through multi-vector integration: the use of Europol's technological platforms (SIENA), Interpol's toolkits (FIND-3, BioHub, AVA, Nexus), participation in Joint Investigation Teams (JITs) coordinated by Eurojust, and strategic support from EUAM Ukraine.

The article explores theoretical and applied aspects of hybrid threats, which, as defined by the European Centre of Excellence for Countering Hybrid Threats (Hybrid CoE), represent a set of harmful actions planned and carried out with malign intent to undermine state institutions. Scientific approaches to the classification of such threats are analyzed, and the expediency of implementing the «hybrid partnership» concept as a strategic response to challenges combining information, cyber, and covert political influences is substantiated. The author emphasizes that effective counteraction to these phenomena requires systemic integration of efforts, where law enforcement structures act not only as executors of legal norms but also as active participants in building a unified European security environment.

The conclusions drawn indicate that the active participation of the National Police of Ukraine in European integration processes is a determining factor in strengthening national security. It is substantiated that the development of human capital with the support of EUAM Ukraine and deep technical integration will allow Ukraine not only to effectively neutralize internal risks but also to become a reliable strategic partner capable of ensuring a security contour on the eastern flank of Europe through the synchronization of actions with EU and NATO law enforcement structures.

***Key words:*** *National Police of Ukraine, european integration, european cooperation, law enforcement agencies, hybrid threats, national security, security space, european standards, international cooperation, Europol, Interpol.*

**Постановка проблеми.** Сучасне безпекове середовище характеризується розмиванням меж між миром і станом збройного конфлікту, що знаходить відображення у зростанні гібридних загроз. Зростання гібридних загроз – це глобальна проблема, яка об'єднує воєнні, економічні, кібернетичні та інформаційні удари для підриву безпеки держав без оголошення класичної війни [1]. З огляду на тенденцію до постійного зростання таких ризиків, правоохоронні органи та спеціальні служби потребують адаптації стратегій реагування, спрямованих на превентивний захист критичних систем та забезпечення громадської безпеки. Згідно зі Стратегією національної безпеки України, фундаментом державної стійкості є комплексний підхід, що охоплює стримування агресії, розвиток національної стійкості та поглиблення міжнародної взаємодії. Нормативним вектором модернізації правоохоронної системи є пп. 60 та 63 Стратегії національної безпеки України, які визначають імперативи розвитку сектору безпеки і оборони. Зокрема, п. 63 прямо наголошує на необхідності системного реформування Національної поліції України (далі – НПУ), з особливим акцентом на посилення спроможностей кримінальної поліції та органів досудового розслідування у боротьбі з організованою і транснаціональною злочинністю. У контексті гібридної війни, де транснаціональні злочинні мережі часто виступають інструментами дестабілізації, ці завдання набувають нового змісту – від простої правоохоронної діяльності до забезпечення стійкості держави. Водночас, п. 60 Стратегії вимагає посилення взаємодії усіх органів сектору безпеки і оборони для виконання спільних завдань, що є базовою передумовою для ефективної інтеграції зусиль НПУ з правоохоронними структурами держав-членів ЄС [2].

**Аналіз останніх досліджень та публікацій.** Аналіз останніх досліджень та публікацій дозволяє умовно згрупувати науковий доробок за трьома основними напрямами. Питання стратегічно-концептуального рівня, еволюції безпекових парадигм та сутності «гібридного партнерства» висвітлюються у працях А. Іващенка, О. Кресіна та В. Остап'юка. Методологічні засади ідентифікації ризиків та вдосконалення державних інституційних механізмів протидії загрозам стали предметом наукових пошуків Т. Ковальчука, О. Користіна, Н. Свиридюк та В. Дворянова. Натомість інституційно-правові аспекти євроінтеграції вітчизняної правоохоронної системи, зокрема вдосконалення механізмів співпраці з Європолом та Інтерполом, ґрунтовно проаналізовані у дослідженнях Є. Зозулі, Г. Панишка, Т. Демчук, Р. Бірюкова, О. Світличного, О. Ярої та ін. Попри значний масив наукових напрацювань, питання практичної імплементації міжнародних стандартів у діяльність НПУ, її роль у системі протидії гібридним, а також шляхи подальшої гармонізації відомства з європейськими безпековими

платформами потребують додаткового комплексного вивчення.

**Метою статті** є розкриття стратегічного значення Національної поліції України як активного суб'єкта європейської безпекової інтеграції та розробка пропозицій щодо вдосконалення механізмів протидії гібридним загрозам на основі досвіду держав-партнерів та сучасних європейських правоохоронних платформ.

**Виклад основного матеріалу.** На думку А. Іващенка, дискусії представників органів влади Європейського Союзу (далі – ЄС) щодо розширення оборонного потенціалу зумовлені низкою об'єктивних обставин. По-перше, виникла потреба в ефективній протидії гібридним загрозам, зокрема таким як агресивна зовнішня політика Російської Федерації (далі – РФ), збройні конфлікти, діяльність терористичних організацій та неконтрольовані міграційні процеси. По-друге, розвиток необхідних військових, технологічних та промислових спроможностей вимагає інтеграції ресурсів держав-членів, оскільки сукупний потенціал ЄС має суттєво перевищувати результативність зусиль окремих країн. По-третє, вагомим чинником залишається відсутність повної інтеграції всіх держав-членів ЄС до Північноатлантичного альянсу, який виконує функцію базового елемента безпеки на континенті. Також фіксується технологічне відставання ЄС в оборонному секторі від США та країн групи БРІКС, рівень фінансування досліджень і розробок яких значно вищий за європейські показники. Крім того, існує значна нерівномірність у рівнях розвитку оборонних можливостей між державами ЄС – якщо провідні країни здатні самостійно вирішувати питання обороноздатності, то нові члени ЄС, розташовані у Центральній та Східній Європі, потребують спільної підтримки для належної протидії сучасним гібридним викликам [3, с. 130].

Відповідно до методології, запропонованої Т. Ковальчуком, О. Користіним та Н. Свиридюк, система протидії гібридним загрозам ґрунтується на застосуванні матриці ризиків, яка передбачає їх ранжування за чотирма категоріями з урахуванням імовірності виникнення та масштабу наслідків. Перша група, об'єднує найбільш значущі загрози, що вимагають негайного реагування через високий ризик критичного стану безпекового середовища. До них дослідники відносять контроль агресором прикордонного контенту, незаконний обіг зброї, використання корупційних механізмів, кібератаки, провокування сепаратизму та діяльність незаконних збройних формувань. Друга група, охоплює значні загрози, контроль за якими належить до компетенції вищого державного керівництва. За визначенням авторів, спектр ризиків включає послаблення міжнародної підтримки через лобіювання проросійських інтересів, нагнітання соціально-економічної напруги, дестабілізацію суспільно-політичної ситуації та використання організованої злочинності для підривної діяльності. Третя група, згідно з класифікацією Т. Ковальчука, О. Користіна та Н. Свиридюк, охоплює ризики, що потребують постійного моніторингу, хоча і не є першочерговими. Сюди відносяться дискредитація України на міжнародному рівні, маніпуляції щодо свободи медіа, перешкоджання міжнародній технічній допомозі у сфері реформування правоохоронних органів та спроби встановлення зовнішнього контролю над Міністерством внутрішніх справ України. Четверта група, включає загрози з низьким рівнем імовірності або наслідків, що потребують лише епізодичного відстеження, зокрема провокування атак на дипломатичні представництва та зниження ефективності моніторингу безпекового й інформаційного простору [4, с. 73-76].

На думку О. Кресіна, трансформація безпекового дискурсу в межах НАТО зумовлена переходом від класичної концепції збройної агресії до протидії гібридним загрозам. Тривалий час стратегія Альянсу, що базувалася на ст. 3-6 Вашингтонського договору, обмежувала поняття нападу суто воєнними діями проти територіальної цілісності або військових сил держав-учасниць. Однак після закінчення холодної війни, як стверджує О. Кресін, процеси приватизації оборонної інфраструктури, скорочення військових бюджетів та поглиблення технологічної взаємозалежності суспільств зумовили нову вразливість держав. Відтак, поява поняття «гібридна загроза» – як інтегрованого поєднання конвенційних та неконвенційних інструментів впливу – стала відповіддю на деструктивні дії РФ та міжнародних терористичних організацій. Фундаментальним етапом адаптації НАТО стало

визначення гібридних атак як виду агресії, що активує механізм колективної оборони (ст. 5). Ключову роль у формуванні нових стандартів відіграв Варшавський саміт 2016 р., де було затверджено «Базові вимоги щодо національної стійкості». Цей документ, що конкретизує зміст ст. 3 Вашингтонського договору, визначає сім пріоритетних напрямів захисту критичних цивільних спроможностей – від забезпечення безперервності управління та функціонування енергетичних, транспортних і комунікаційних мереж до готовності системи охорони здоров'я до масових кризових ситуацій. У подальшому, зокрема на Брюссельському саміті (2018 р.) та міністерських зустрічах (2019–2020 рр.), ці вимоги були масштабовані з урахуванням викликів цифрової трансформації (зокрема технологій 5G) та досвіду глобальних пандемій, що підтверджує перехід НАТО до моделі «стійкості як основи колективної оборони» [5, с. 137-140].

Як слушно зауважує О. Кресін комплексна стратегія Європейського Союзу щодо протидії гібридним загрозам набула системного характеру з 2015 р. Згідно з доповіддю «Спільна позиція щодо протидії гібридним загрозам» (2016 р.), такі виклики визначаються як скоординована сукупність силових, дипломатичних, економічних та технологічних заходів, спрямованих на дестабілізацію держав-членів нижче порога офіційно оголошеної війни. Пріоритетом стратегії стало зміцнення національної стійкості, що передбачає захист критичної інфраструктури, протидію радикалізації та налагодження ефективної міждержавної співпраці правоохоронних органів. У подальшому доповідь Європейського Парламенту (2017 р.) систематизувала ескалаційні рівні гібридної небезпеки, розмежовуючи поняття «загроза», «конфлікт» та «війна» залежно від інтенсивності використання збройних сил і невійськових методів тиску. Сучасний вектор протидії в ЄС базується на чотирьох детермінантах: концептуальній (перехід до менеджменту ризиків на рівні всього суспільства), матеріальній (публічно-приватне партнерство), правовій (гармонізація кваліфікації правопорушень) та інституційній (адаптація наявних структур) [5, с. 142-143]. Таким чином, стратегія ЄС трансформувалася від статичного сприйняття загроз до динамічної моделі «стійкості як основи безпеки», де головна відповідальність за координацію та реагування покладається на держави-члени при сприянні наднаціональних інституцій

Наукові висновки В. Дворянова щодо вдосконалення державних механізмів протидії гібридним загрозам в умовах глобалізації дозволяють сформулювати низку ключових положень. По-перше, понятійний апарат – «гібридні загрози» трансформувався з вузької військової доктрини у міждисциплінарний феномен, де домінувальну роль відіграють інформаційно-комунікативні технології, що потребує перегляду існуючих безпекових концепцій. По-друге, міжнародний досвід НАТО та ЄС засвідчує необхідність системного підходу до розбудови національної стійкості, що базується на інтеграції організаційних, правових та воєнних заходів із урахуванням взаємозалежності всіх сфер суспільного життя. По-третє, оцінюючи вітчизняну практику, слід констатувати формування ефективної системи протидії дезінформації, проте її подальший розвиток потребує деполітизації державної служби, удосконалення матеріального забезпечення медіа та розширення повноважень регуляторних органів, зокрема щодо моніторингу соціальних мереж, при мінімізації прямого втручання в діяльність незалежних засобів масової інформації [6, с. 306-307].

У контексті розглянутих авторських підходів до протидії гібридним загрозам, вагомим теоретичним доповненням є концепція «гібридного партнерства», запропонована В. Остап'юком. Цей підхід передбачає застосування асиметричних інструментів, для реалізації політики конструктивного партнерства. Гібридне партнерство класифікується автором як форма «політичного донорства», що полягає у системному запозиченні та імплементації інституційного досвіду (економічного, соціального, політичного) держав-партнерів у країнах, які зазнають деструктивного зовнішнього впливу. Така модель виступає механізмом зміцнення державної стійкості, спрямованим на нейтралізацію загроз гібридного характеру, тероризму та економічного тиску [7, с. 377].

Відповідно до ст. 4 Закону України «Про Національну поліцію», міжнародне співробітництво визначено як невід'ємний елемент операційної діяльності правоохоронного органу, що

реалізується на засадах міжнародного права та договірних зобов'язань [8]. Нормативна регламентація такої взаємодії передбачає кілька ключових рівнів. По-перше, інституційна співпраця НПУ з правоохоронними органами інших держав та міжнародними структурами базується на засадах імплементації міжнародних договорів та дотримання установчих актів організацій, членом яких є Україна. Це забезпечує уніфікацію правоохоронних процедур та створює правове поле для обміну оперативною інформацією, що є критично важливим для ідентифікації гібридних загроз. НПУ здійснює міжнародну взаємодію у сфері протидії гібридним загрозам через інтеграцію у глобальну та європейську правоохоронні мережі. Ця співпраця базується на обміні оперативною інформацією, спільному розслідуванні транскордонних злочинів та впровадженні інноваційних безпекових практик. По-друге, законодавство закріплює механізм представництва поліції шляхом направлення фахівців до іноземних юрисдикцій та міжнародних організацій, що дозволяє забезпечити стратегічну координацію зусиль у реальному часі. Така делегована діяльність сприяє поглибленню інтеграції в міжнародну безпекову систему та формуванню єдиного підходу до протидії транскордонній злочинності. По-третє, участь поліцейських у міжнародних операціях із підтримання миру та безпеки свідчить про готовність НПУ до виконання завдань за межами держави. У контексті протидії гібридним впливам це набуває особливого значення, оскільки здобутий досвід у кризових регіонах інтегрується в національну систему підготовки кадрів, підвищуючи рівень спроможності держави до нейтралізації деструктивних викликів у межах глобальної системи колективної безпеки.

Наступний документ, а саме Стратегія розвитку Національної поліції України на 2026–2030 роки визначає розвиток міжнародного співробітництва як стратегічну ціль ІХ, що спрямована на поглиблення євроінтеграційних процесів через реалізацію цілеспрямованих операційних заходів. Ця ініціатива закладає інституційне підґрунтя для перетворення НПУ на повноцінного суб'єкта європейського безпекового простору, здатного ефективно протидіяти загрозам у тісній взаємодії з міжнародними партнерами. Ними є: посилення інституційної спроможності НПУ у сфері міжнародного співробітництва та взаємодії з Європолом, Інтерполом та іншими міжнародними організаціями з підтримання безпеки та правопорядку; створення та підтримка системи прямих зв'язків з правоохоронними органами України та іноземних держав щодо здійснення спільних заходів з протидії організованій та транснаціональній злочинності; розвиток міжнародного співробітництва шляхом обміну передовим досвідом із правоохоронними органами іноземних держав, участі у спільних науково-практичних заходах, навчальних програмах і тренінгах, а також спільних оперативно-профілактичних заходах, спрямованих на зміцнення взаємодії в різних сферах службової діяльності; забезпечення координації отримання міжнародної технічної та гуманітарної допомоги для потреб поліції, її ефективного використання та прозорої звітності; формування в НПУ єдиного контактного пункту міжнародної поліцейської співпраці [9, с. 14].

Важливо зазначити, що у Стратегії розвитку Національної поліції України на 2026–2030 роки термін «гібридні загрози» як такий не використовується. Натомість документ апелює до ширшого спектра понять, зокрема: «динамічні безпекові загрози», «безпекові виклики», «загрози», «події та надзвичайні ситуації». Така термінологічна конструкція, ймовірно, зумовлена необхідністю забезпечення універсальності правового регулювання та гнучкості оперативного реагування поліції на будь-які деструктивні впливи – від кримінальних злочинів до комплексних загроз національній безпеці. Отже, попри відсутність прямого згадування гібридної природи викликів, закладені у Стратегії цілі та інструменти міжнародної взаємодії повністю відповідають сучасним вимогам до протидії гібридним загрозам, що дозволяє НПУ ефективно адаптуватися до безпекового середовища, яке постійно трансформується.

Визначення від Hybrid CoE (Європейського центру передового досвіду з протидії гібридним загрозам), який є авторитетним міжнародним джерелом, розкриває дане поняття як: « шкідливі дії, які плануються та здійснюються зі зловмисним наміром. Вони спрямовані на підрив цілей, як-от держави чи інституції, за допомогою різноманітних, часто комбінованих

засобів. До таких засобів належать інформаційні маніпуляції, кібератаки, економічний вплив або примус, приховані політичні маневри, примусова дипломатія чи загрози застосування військової сили. Гібридні загрози охоплюють широкий спектр шкідливої діяльності з різними цілями: від операцій впливу та втручання до гібридної війни» [10].

Гібридні загрози охоплюють широкий спектр шкідливої діяльності з різними цілями – від операцій впливу та втручання до гібридної війни. Враховуючи багатогранність цих викликів, їх нейтралізація вимагає від правоохоронних органів України залучення широкого інструментарію міжнародного співробітництва. Саме тому ключові вектори взаємодії НПУ з європейськими партнерами спрямовані на посилення інституційної стійкості та синхронізацію зусиль у межах глобальної безпекової архітектури. Основні вектори міжнародної взаємодії НПУ можна визначити таким чином:

– *Європол (European Union Agency for Law Enforcement Cooperation).* діяльність НПУ в межах Угоди між Україною та Європейським поліцейським офісом про оперативне та стратегічне співробітництво. Крім обміну інформацією, співробітництво може включати, відповідно до визначених Рішенням Ради Європолу завдань Європолу, обмін спеціальними знаннями, загальними зведеннями, результатами стратегічного аналізу, інформацією щодо процедур кримінальних розслідувань, інформацією про методи запобігання злочинності, участь у навчальних заходах, а також надання консультацій та підтримки в окремих кримінальних розслідуваннях [11]. Використання мережі SIENA та робота контактного пункту (SPOC). Система SIENA є високотехнологічною платформою Європолу, призначеною для забезпечення захищеного та оперативного обміну конфіденційною інформацією між правоохоронними органами держав-членів ЄС, Європолом та партнерами. Цей інструмент дозволяє здійснювати швидку передачу оперативних даних, стратегічної розвідувальної інформації та результатів аналітичної діяльності, що є важливим для протидії транснаціональній злочинності [12].

– *Інтерпол (INTERPOL).* НПУ здійснює обмін інформацією через Національне центральне бюро Інтерполу, що забезпечує координацію у розслідуванні транснаціональних злочинів. У межах програми Інтерполу I-FORCE українські правоохоронці переймають досвід Німеччини зі створення єдиного контактного центру (SPOC), що є ключовим кроком для інтеграції в європейську систему безпеки та протидії транснаціональним загрозам. Впровадження німецької моделі Центральної платформи управління інформацією (CIMP) дозволяє Україні адаптувати процеси оперативного обміну даними, використовуючи сучасні інструменти на кшталт FIND-3, BioHub, AVA та Nexus. Це сприяє підвищенню ефективності роботи понад 2 000 патрулів та 700 слідчо-оперативних груп, які щоденно реагують на виклики в умовах воєнного стану. Така модернізація є особливо важливою, враховуючи необхідність якісного документування понад 175 500 воєнних злочинів, вчинених РФ, та загальне зростання навантаження на правоохоронну систему [13].

– *Спільні слідчі групи (JITs).* Практика створення JITs є ключовим інструментом розслідування, зокрема злочинів, пов'язаних з агресією та транснаціональною організованою злочинністю, що координується за підтримки Євроюсту. Спільні слідчі групи (JITs) стали ключовим інструментом міжнародної співпраці НПУ, забезпечуючи скоординоване розслідування воєнних злочинів та ефективне збирання доказів для притягнення агресорів до відповідальності. Завдяки участі в цих платформах, зокрема під егідою Євроюсту, українські правоохоронці успішно консолідують зусилля з іноземними партнерами для подолання транскордонних викликів та забезпечення невідворотності покарання. Така інтеграція дозволяє імплементувати міжнародні стандарти слідчої роботи, що суттєво підвищує доказову цінність матеріалів у справах проти російських воєнних злочинців [14].

– *Консультативна місія Європейського Союзу з реформування сектору цивільної безпеки України (EUAM Ukraine).* EUAM Ukraine є ключовим стратегічним партнером НПУ, забезпечуючи підтримку у реформуванні правоохоронного сектору згідно з найкращими європейськими стандартами. Взаємодія між місією та поліцією реалізується шляхом надання експертних консультацій, стратегічного планування та проведення

спеціалізованих тренінгів для підвищення професійного рівня правоохоронців у сфері громадської безпеки, розслідування тяжких злочинів та боротьби з організованою злочинністю. Крім того, EUAM сприяє зміцненню інституційної спроможності НПУ, підтримуючи впровадження сучасних методів управління, забезпечення прав людини та розвиток демократичної поліцейської діяльності, що є важливим для успішної інтеграції України до європейського безпекового простору [15].

– *Двостороннє співробітництво.* НПУ активно укладає меморандуми та угоди про співпрацю з поліцейськими відомствами країн-партнерів для обміну досвідом та криміналістичною інформацією. Цей вектор міжнародної діяльності наочно демонструє підписання угоди з Нідерландами щодо імунітетів офіцерів зв'язку при Європолі, що створює необхідні правові гарантії для поглиблення оперативного партнерства та безпекового співробітництва між державами [16]. Ще одним важливим документом є Меморандум про співпрацю між НПУ та Директоратом з розслідування злочинів, скоєних мафією (DIA) Італії, підписаний представниками Департаменту стратегічних розслідувань та Департаменту міжнародного поліцейського співробітництва. Цей акт закріпив приєднання України до міжнародної мережі з протидії організованій злочинності та кримінальним структурам у стилі мафії, створивши платформу для системного обміну оперативною інформацією та передовим досвідом. Впровадження цієї співпраці дозволяє українським правоохоронцям ефективніше нейтралізувати діяльність транснаціональних синдикатів через безпосередню координацію з провідними італійськими фахівцями [17].

**Висновки.** Проведене дослідження засвідчує, що сучасна безпекова парадигма характеризується переходом до динамічної моделі «стійкості як основи безпеки», де головна роль відводиться системній інтеграції правоохоронних органів у міжнародні безпекові мережі. У цьому контексті НПУ виступає ключовим суб'єктом євроінтеграційних процесів, трансформуючись із національного правоохоронного органу на активний елемент європейського безпекового простору. Активна участь НПУ в євроінтеграційних процесах, закріплена на нормативному рівні у Стратегії національної безпеки України, це є визначальним чинником зміцнення національної безпеки та формування єдиного безпекового простору України, ЄС та НАТО. Аналіз Стратегії розвитку Національної поліції України на 2026–2030 роки підтверджує стратегічний курс відомства на поглиблення взаємодії з міжнародними партнерами. Хоча в документі застосовуються інші дефініції, закладені в ньому механізми реалізації цілі IX щодо міжнародного співробітництва повністю відповідають вимогам до протидії складним безпековим феноменам. Поглиблення інтеграції реалізується через багатовекторну взаємодію: використання технологічних платформ Європолу (SIENA), інструментарію Інтерполу (FIND-3, BioHub, AVA, Nexus), діяльність у складі спільних слідчих груп (JITs) під егідою Євроюсту та стратегічну підтримку EUAM Ukraine.

У майбутньому законодавцю доцільно зосередитися на формуванні правового поля, яке унормує статус предиктивних індикаторів як підстави для превентивного реагування, що дозволить НПУ діяти на випередження, мінімізуючи прояви деструктивних гібридних впливів ще на стадії їх формування. Практична реалізація цього підходу вимагає запровадження єдиних європейських стандартів безпекового аналізу, що забезпечить повну сумісність українських систем із європейськими мережами раннього попередження. Важливим етапом має стати перетворення єдиного контактного пункту міжнародної співпраці (SPOC) на інтелектуальний хаб, здатний до стратегічного моделювання ризиків у режимі реального часу, а також активна участь представників НПУ у спільних аналітичних проєктах Європолу. Окрім технічної сумісності, критично важливим є розвиток людського капіталу через створення спеціалізованих центрів підготовки аналітиків за участю експертів EUAM Ukraine, які опанують сучасні методики моделювання загроз, ідентичні тим, що застосовуються в країнах ЄС. Така глибока інтеграція дозволить Україні не лише ефективно нейтралізувати внутрішні виклики, а й стати надійним стратегічним партнером, здатним забезпечувати безпековий контур на східному фланзі Європи шляхом обміну верифікованими даними та синхронізації дій із правоохоронними структурами ЄС та НАТО.

**СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:**

1. Європейська правда : офіційний сайт. 2025. 4 груд. URL: https://www.eurointegration.com.ua/news/2025/12/4/7226422/ (дата звернення: 01.07.2026).

2. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України» : Указ Президента України від 14 верес. 2020 р. № 392/2020. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/392/2020 (дата звернення: 01.07.2026).

3. Іващенко А. М. Об'єднання і спільне використання оборонних можливостей країн Європейського Союзу для реагування на гібридні загрози. *Збірник наукових праць Центру воєнно-стратегічних досліджень Національного університету оборони України імені Івана Черняховського.* 2016. № 1. С. 130-134.

4. Ковальчук Т. І. Гібридні загрози у секторі цивільної безпеки в Україні. *Наука і правоохорона*. 2019. № 3. С. 69-79.

5. Кресін О. В. Відповіді на гібридні загрози: міжнародний досвід і законодавство України. *Право України.* 2022. № 1. С. 131-155.

6. Дворянов В. П. Аналіз стану державних механізмів в Україні з протидії гібридним загрозам. *Державне будівництво*. 2025. № 2. С. 286-313.

7. Остап'як В. І. Політика гібридного партнерства (виклики сучасних загроз). *Гілея: науковий вісник.* 2015. Вип. 94. С. 375-378.

8. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. Відомості Верховної Ради України. 2015. № 40-41. Ст. 379. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text (дата звернення: 02.07.2026).

9. Стратегія розвитку Національної поліції України на 2026–2030 роки : затверджено наказом МВС України від 26.02.2026 № 137. Національна поліція України : офіційний вебсайт. URL: https://npu.gov.ua/static-objects/npu/sites/1/uploaded-files/strategiia-rozvitku-nacionalnoyi-policiyi-ukrayini-na-2026-2030-roki.pdf (дата звернення: 01.07.2026).

10. Hybrid threats as a phenomenon. Hybrid CoE. URL: https://www.hybridcoe.fi/hybrid-threats-as-a-phenomenon/ (дата звернення: 01.07.2026).

11. Угода між Україною та Європейським поліцейським офісом про оперативне та стратегічне співробітництво від 03.11.2016. Законодавство України : офіційний вебсайт. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_001-16#Text (дата звернення: 30.06.2026).

12. Secure Information Exchange Network Application (SIENA) : Europol : офіційний вебсайт. URL: https://www.europol.europa.eu/how-we-work/services-support/siena (дата звернення: 30.06.2026).

13. Обмін практиками в системі Інтерполу: Україна переймає передові моделі безпеки у Німеччині. Національна поліція України : офіційний вебсайт. URL: https://npu.gov.ua/news/obmin-praktykamy-v-systemi-interpolu-ukraina-pereimaie-peredovi-modeli-bezpeky-u-nimechchyni (дата звернення: 27.06.2026).

14. Українські поліцейські розширюють міжнародне співробітництво для притягнення до відповідальності російських воєнних злочинців. Національна поліція України : офіційний вебсайт. URL: https://npu.gov.ua/news/ukrainski-politseiski-rozshyriuiut-mizhnarodne-spivrobitnytstvo-dlia-prytiahnennia-do-vidpovidalnosti-rosiiskykh-voiennykh-zlochyntsiv?v=679b52b0c4865 (дата звернення: 28.06.2026).

15. About Us : EUAM Ukraine : офіційний вебсайт. URL: https://www.euam-ukraine.eu/our-mission/about-us/ (дата звернення: 03.07.2026).

16. Україна та Нідерланди підписали угоду щодо імунітетів поліцейських офіцерів зв'язку, відряджених до Європолу. Національна поліція України : офіційний вебсайт. URL: https://npu.gov.ua/news/ukraina-ta-niderlandi-pidpisali-ugodu-shchodo-imunitetiv-politseyskikh-ofitseriv-zvyazku-vidryadzhenikh-do-evropolu (дата звернення: 03.07.2026).

17. Національна поліція приєдналася до міжнародної мережі з протидії ОЗГ та кримінальним структурам у стилі мафії. Національна поліція України : офіційний вебсайт. URL: https://npu.gov.ua/news/natsionalna-politsiia-pryiednalasia-do-mizhnarodnoi-merezhi-z-protydii-ozgh-ta-kryminalnym-strukturam-u-styli-mafii (дата звернення: 03.07.2026).

Дата першого надходження статті до видання: 08.07.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 06.08.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 16.11.2026